

[Løvig Simonsen]

både økonomiske, kulturelle og politiske, men først og fremmest til at genskabe Østersøen som et rent hav.

Eva Møller (KF):

Lad mig, selv om det vel egentlig ikke tilkommer mig, der også er ny på dette område, begynde med at ønske ministeren velkommen til arbejdet. Jeg ser frem til et positivt samarbejde på et område, som er i rivende udvikling, og som er af stor betydning for både nutiden og fremtiden.

Lad mig dernæst sige, at jeg i svaret på forespørgslen hørte ministeren sige, at regeringen agter at fortsætte med aktivt at deltage i det internationale miljøsamarbejde om Østersøen, at udbygge det bilaterale samarbejde med Østersøstaterne og at arbejde for, at revisionen gør Østersøkonventionen mere tidssvarende og effektiv.

Såfremt dette er korrekt opfattet, kan jeg på Det Konservative Folkepartis vegne give tilslutning til regeringens politik.

Som det er sagt så ofte før, kender forurening ingen grænser. Dette kan f.eks. også læses i Miljøstyrelsens redegørelse om det europæiske miljøsamarbejde fra 1988. Det fremgår også af samme redegørelse, at befolkningstætheden er meget stor; der er mange både til at forurene og til at blive påvirket af en eventuel forurening.

Dette sammenholdt med den særlige karakter af havområdet – som også påpeget af både ministeren og af den socialdemokratiske ordfører – bevirker, at vandets opholdstid i Østersøen er meget langvarig, 20-30 år, og det gør også, at der ikke er nogen hurtige eller kortsigtede løsninger.

Den såkaldte Helsingfors- eller Østersøkonvention som de syv landes forsøg på at gøre noget for at beskytte miljøet er fra 1974 og blev ratificeret og trådte dermed i kraft i 1980. Det er klart, at danske holdninger, danske synspunkter og danske måder at gribe problemerne an på har store muligheder for at slå igennem i en så begrænset kreds af lande. Der er også i selve arbejdsformen – her specielt i den teknisk-videnskabelige komité, som er en af de tre permanente komiteer under Østersøkonventionen, hvor man arbejder med det såkaldte projektarbejde, som ledes af et eller to lande – stor mulighed for dansk indflydelse, idet Danmark er ledende på bl.a. landbrugets udledninger og nyere forurenende stoffer.

Det er mit håb, at Danmark fortsat vil yde sit bidrag på dette felt med at være ledende på væsentlige områder inden for arbejdet i den teknisk-videnskabelige komité. Resultaterne af arbejdet kan desværre først ses på længere eller på lang sigt.

Det fremgår også af kommissionens deklaration om beskyttelse af havmiljøet i Østersøområdet fra 1988. Det blev heri vedtaget, at man hurtigst muligt og senest i 1995 skulle halvere udledningen med næringssalte, miljøfremmede stoffer og tungmetaller. Den første vanskelighed lå i at finde ud af og enes om, hvilken udledningsmængde der skulle betragtes som udgangspunkt. Det er dog lykkedes, og man bragter udledningsmængden fra 1987 som udgangspunkt. Dermed kender man altså også de tal, der skal halveres senest i 1995.

Her kan vi som danskere se, at vi har et godt grundlag at gå i gang på, idet vandmiljøplanen fra 1987 er vort største bidrag til opfyldelse af deklarationen. Men vi kan også med tilfredshed konstatere, at vi har delt vor viden på området med de øvrige lande. Selv om målet og opfyldelsen er langsigtet, tyder alt på, at det ikke er urealistisk.

Ordføreren for såvel Socialdemokratiet som for SF har påpeget, at der er store miljømæssige problemer først og fremmest med det sediment, der ligger i Østersøen. Jeg synes, det kan være nok så væsentligt og nok så positivt måske at påpege, at vi af de sidste års måleresultater har kunnet se, at udledningen af miljøfremmede stoffer er faldet, at udledningen af tungmetaller – desværre bortset fra tungmetallet cadmium – er under kontrol, og endelig at stigningen af udledningen af kvælstof og fosfor er standset alle andre steder end i Kattegat. Det sidste har vi vel håb om at vandmiljøplanen klarer, når den for alvor begynder at virke.

Ronnebydeklarationen fra september 1990 bør vel også nævnes i forbindelse med dagens forespørgsel, da der her tales om behovet for en opstramning af det internationale samarbejde og nødvendigheden af at inddrage bankerne i arbejdet med at sikre og genskabe den økologiske balance i Østersøen og endelig om nødvendigheden af at udarbejde en samlet miljøplan for at nå målet: en renere Østersø.

Arbejdet med at sikre og genskabe den økologiske balance i Østersøen sker på mange fronter og i mange sammenhænge. Lad mig